

איך לשמור על אסירים ביטחוניים

הזדעזעתי כאשר קראתי על בריחת שני אסירים ביטחוניים מכלא רמלה וכי השניים הגיעו לביירות. אני אסיר ציון, שישב עשר שנים במחנות המאסר ב-בריית המועצות. ואני זוכר שאפילו כי שהלכתי לשירותים נילוו אלי שני סוהרים. הבדיקות נערכו כעשר פעמים במשך היום והלילה.

אם מישרת ישראל זקוקה ליישן איך לשמור על האסירים ובמיוחד הביטחוניים, אני ועוד הרבה אסירי-ציון יכריע לים לבוא לעזרתה.

יעקב פרדוב, בני-ברק
(„מעריב" 21.3)

זיכרונות

ארץ ישראל

צדוק סימן-טוב מזרנוגה מספר על ריצת העירום הראשונה

ריצת העירום אינה חידוש בארץ הקודש וכבר לפני 65 שנה רצתי עירום את כל הדרך מטבריה לזרנוגה, מהלך חמישה ימים. ומעשה שהיה כך היה:

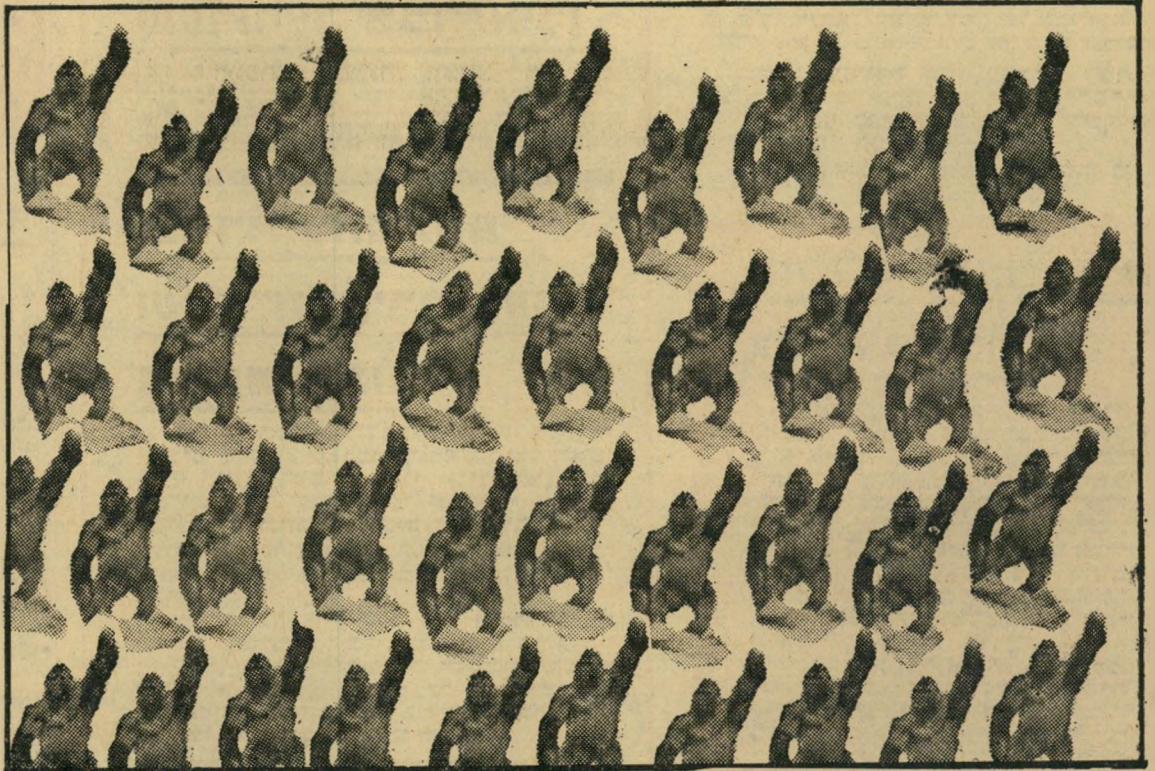

באותם הימים התארחתי אצל אחי יעקב בטבריה ונודמנתי אצל שכנו, ש-אישתו היתה מיפהפיות הגליל ומסעודה שמה. אותה אישה, שבעולת בעל היתה, מצאה דרך להזמיניני אל חדרה, כדי לשמוע ממני תיאור ירושלים ובניה. תוך שהייתי מחויק בידי האחת את מיגדל דויד וידי השנייה שלוחה אל ניקבת השילות, ניכנס לפתע בעלה. קפצתי מן החלון בעירומי ורצתי את כל הדרך לזרנוגה מבלי להיעצר.

כשעברתי ליד בניאל הצטרף אלי בחור בשם יצחק, שאף הוא היה נטול בגדים מסיבות דומות. וכך במגדיאל, בחור בשם יוסף ובאילניה קלמן ובעפורה ובכפר תבור ובחדרה ובסופו של דבר רצנו 22 איש, כולם ללא בגדים, לבתיהם.

וכשאני רואה היום את הצעירים ה-רצים בעירום, אני אומר להם כמאמר חז"ל, „תתלבשו, חברה, תתלבשו. שלא יתינוקו מן הקרה", כמו שקרה אותי אחרי אותה ריצה.

ההצעה נתקבלה ברוב קולות

„אצלנו אין מקום לאריסטוקרטים ולפרימאדונות”

(חה"כ קרגמן י"ב 23)

דבר המערכת

טלטה

בולמוס חדש קנה את מושבו בין אלופינו. בכתר הרמטכלות חשקה נפ-שם — ומייד. ואם חלילה בושש ה-תואר מלהגיע, הרי הם טורקים הדלת בחפזה כדי ביוון וקצף.

ואם תאמר זהו מינהגו של עולם שהשוליה חפץ להגיע למדרגת האומן נוחה; אלא מאי קם אותו סרדיוט ומפזר סביבותיו תילי תילים של הש-ערות וניחושים ופיקפוקי פיקפוקים משלה בלב העם.

ואם אמת יש בשמעות שמלגים המלוגים שאילו סירב אותו טל, אותו טלק, אותו אבק-דרכים, להכות באוי-בינו ולשחרר עוד הר אחד מהררינו, למרות ששר ביטחוננו בכבודו ובעצמו הוראו באפרכסת הטלפון לע-שות כן, הרי חמור ומחומר הדבר. כי בשעה ששרי הצבא מתחילים לח-שוב ולהרהר אות הוא כי פשע, גם פשה, הגנע.

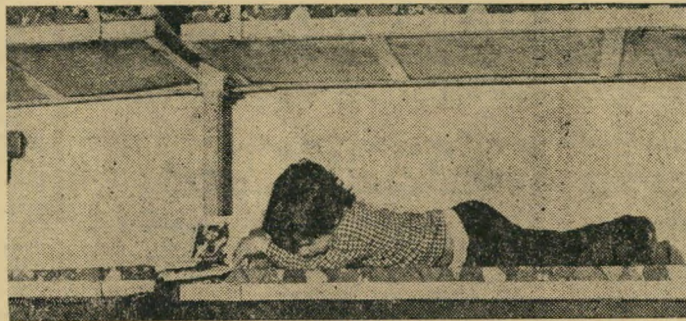
ועל כן יש לעוקרו ולעוקרם מן השורש קודם שהיה מאוחר וחשוך, כאותה הלצה אידית עממית שגוהג היה הציוני הרגול י. גימפליץ המנוח לומר: ככל שיהודי מתגרד, כך זב הוא רם (ובאידית מתחרזים המה).

13 תולד 23

מכתב לתושב רמת הגולן

כל היום ואינם שומעים אזעקות ו„יציאות" ופיצוצים. ואינם מומ-חים לזיהוי כלי-נשק ואינם חיים בקסרקסין מוקף גדרות תיל. ואז יחשבו ילדיך שמישהו קילקל להם את שנות חייהם היפות ביותר לטובת הסיכסוך הטריטוריאלי. הם עלולים לכעוס, ובצדק. ואם אתה חושב, בכל זאת, ש-

חבר יקר, כחובב מרשע של אוויר צח, לא הצלחתי מעולם להבין איך אפשר לגדל ילדים בתוך מיקלט, אבל השבוע הסברת לי, בטל-וויזיה, שילדי המיקלטים שלכם אינם סובלים משום „שהם נולדו במיקלט, גדלו במיקלט והם חוש-בים שכל הילדים בעולם חיים

בדיוק כמה. הם פשוט אינם מכי-רים צורת חיים אחרת.” זה נכון, וטוב ויפה ואפשר גם לגדל ילדים בתוך עציץ, על זבל ומים-פושרים, אבל ישנה בעייה קטנה, בעייה שלך: יום אחד יג-דלו ילדיך, ילדי המיקלט, ויראו שיש בעולם גם צורת חיים אחרת ויש ילדים שישנים בחדרם המקר שם והמאוורר והם משחקים בחץ

חיוני לגדל ילדים ליד קווי-החזית, משיקולים אסטרטגיים, אנא הודיע לי על כך ואני אוריד גם את ילדי, כאן בירושלים, אל המיקלט. פשוט כדי לאשר את ההנחה שלך ש„צורת חיים אחרת לא קיימת”, וכדי לחסוך תיסקו-לים מילדיך המתבגרים. שלך.